

Arrest

nr. 221 534 van 21 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 29 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 oktober 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 1 november 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 december 2018 met referentienummer 80535.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 oktober 2018 wordt aan verzoeker, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 227 197.

Op 29 oktober 2018 wordt verzoeker een inreisverbod van vijftien jaar voor het grondgebied van België opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Aan de Heer:

Naam: P. (...)

Voornaam: M. (...)

Geboortedatum: (...).1954

Geboorteplaats: P. o. S. (...)

Nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29.10.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod. ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid: hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, bendevoering-plegen van misdaden waarom doodstraf of dwangarbeid is gesteld-aanstoker of hoofd, feiten waarvoor hij op 15.06.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar. Overwegende de wezenlijke ernst van de verweten feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van betrokkene in de werking van de drugshandel, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde. De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene heeft op 17.07.2018 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 16.07.2018 in België verblijft; dat hij in het bezit is van Nederlandse identiteitsbewijzen. Hij maakt geen melding van een eventuele ziekte die hem belemmert om te reizen of dat hij familieleden zou hebben op het grondgebied. Een schending van het artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij bezoek ontvangt van een vrienden en van zijn vriendin. Het administratief dossier bevat evenwel te weinig informatie om na te gaan of deze familieleden al dan niet verblijfsrecht hebben op het grondgebied. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Bovendien heeft betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar Nederland.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een

*actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 15 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 19 december 2018 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 27 december 2018.

Er werd geen nota en geen administratief dossier ingediend.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van art. 44 nonies van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële motiveringsplicht.

De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 44 nonies van de vreemdelingenwet.

Artikel 44 nonies vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43 § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van het geval.

De duur van het inreisverbod mag vijfjaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

IN HOOFDORDE:

Dat verzoeker betoogt dat enkel van art. 44 nonies gebruik kan worden gemaakt wanneer de gemachtigde toepassing maakt van art.4 3 § 1 ev.

Dat verzoeker stelt dat inderdaad hiervan toepassing werd gemaakt doch deze beslissing van 29.10.2018 het voorwerp uitmaakt van een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring waarin volgende middelen werden uiteengezet:

"(...)"

Dat uit deze middelen blijkt dat de beslissing ex art. 43 geenszins geldig werd genomen en als uw Raad het toestaat zal vernietigd worden.

Dat de vernietiging van deze beslissing met zich meebrengt dat art. 44nonies niet kon worden toegepast daar er op dat ogenblik geen verwijderingsbeslissing meer voorhanden is.

ONDERGESCHIKT:

Zoals uit vermelde motivering blijkt worden allerlei begrippen door elkaar gebruikt en worden bepaalde motieven herhaald. De wet is nochtans zeer precies. Artikel 44 nonies hanteert enkel het begrip 'ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid'.

De bestreden beslissing hanteert allerlei begrippen door elkaar: "een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid , een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde", "heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren", "het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde".

De motivering laat zien dat het om een louter stereotiepe motivering gaat, die niet specifiek betrekking heeft op de situatie van verzoeker. Vermelde begrippen kunnen, precies omdat zij een andere inhoud dekken, niet naast elkaar aangewend worden. Een verstoring van de openbare orde is te onderscheiden

van een bedreiging. Artikel 44 nonies vereist een precieze toetsing van de situatie van verzoeker en van zijn gedrag aan het begrip 'ernstige bedreiging van de openbare orde'.

De wet bepaalt dat de minister rekening houdt met 'alle omstandigheden van elk geval'. Dit vereist bijgevolg een ernstige afweging en het volstaat niet om met algemene begrippen te zwaaien en deze dan nog niet correct te hanteren.

Artikel 44nonies vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering 'kan' gekoppeld worden aan een inreisverbod van meer dan vijfjaar indien de burger van de Unie een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het gaat hier om een discretionaire bevoegdheid, die een specifieke motivering vereist én op zichzelf (waarom past men art. 44 nonies toe) én wat de duurtijd betreft (vijftien jaar). Conform vermeld artikel dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het is geen toeval dat in de beslissing zelf hiervan geen melding wordt gemaakt; de beslissing negeert dit artikel door er geen rekening mee te houden.

Nu de bestreden beslissing samenhangt met een inreisverbod betekent de toepassing van de verwijderingsmaatregel dat aan verzoeker het belangrijkste element van het burgerschap van de Unie wordt onttrokken.

Volgens de Burgerschapsrichtlijn (artikel 27) moeten dergelijke maatregelen steeds in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. Dat houdt onder meer in dat het inreisverbod geschikt moet zijn om zijn doel te bereiken. Volgens verzoeker is het twijfelachtig of een inreisverbod geschikt is om het doel, bescherming van de openbare orde in België, effectief te bereiken, nu een inreisverbod moeilijk kan beletten aan de Unieburger België terug binnen te komen daar België deel uitmaakt van een Europese ruimte zonder binnengrenzen. Gemachtigde laat na om in zijn motivering aan te tonen dat een inreisverbod van 15 jaar een geschikt middel is om de Belgische openbare orde te beschermen.

De wet voorziet een maximumtermijn van vijf jaar; het is slechts in het uitzonderlijk geval van 'ernstige bedreiging voor de openbare orde' dat van die termijn kan worden afgeweken. De beslissing betreft een inreisverbod van 15 jaar, of drie maal de normale maximumtermijn voor EU- onderdanen. Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijke termijn die duidelijk disproportioneel is wordt opgelegd. In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van vijftien jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar de veroordeling. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van de veroordeling, tot die termijn wordt gekomen.

Op zich volstaat hierbij niet te verwijzen naar de strafmaat, daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met 'alle' omstandigheden van elke geval. Er wordt bijvoorbeeld in casu op geen enkele wijze rekening gehouden met het gegeven dat het een eenmalige veroordeling betrof. Er is geen sprake van enige recidive. Verzoeker is na zijn veroordeling nooit in vrijheid geweest op Belgisch grondgebied, zodat er geen enkele aanwijzing is te vinden van het actuele karakter van de bedreiging. Er is geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker in Nederland en elders in Europa een blanco strafregister heeft (zie stuk).

Er is geen rekening gehouden met het gegeven dat een persoon kan veranderen en dat verzoeker duidelijk die intentie heeft getoond. Er is geen rekening gehouden met het gedrag van verzoeker in de gevangenis.

Er is in de beslissing buiten de kwalificatie waarvoor verzoeker is veroordeeld ook geen enkel motief dat betrekking heeft op de concrete inhoud van de feiten en waaruit eventueel een specifieke ernstige bedreiging voor de openbare orde zou kunnen blijken. De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

Bovendien kan een uitwijzing van een Unieburger enkel gerechtvaardigd worden in geval van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zodra deze bedreiging niet meer aanwezig is, kan de Unieburger opnieuw een verblijfsrecht inroepen, wat enkel geweigerd kan worden indien er nog een dergelijke bedreiging bestaat. In die zin maakt verzoeker de bedenking of een inreisverbod van bepaalde duur, in dit geval 15 jaar, gerechtvaardigd kan worden. Daar nooit voor de komende 15 jaar kan worden vastgesteld wat de individuele omstandigheden van verzoeker zijn geval zijn en nooit kan worden gesteld dat betrokkene steeds een actueel gevaar zal blijven vormen voor de samenleving.

Verzoeker betwist dat de opgegeven motieven een afdoende basis kunnen vormen voor het opleggen van een inreisverbod van dergelijke lange periode (15 jaar)."

3.1.2.1. In hoofddorde werpt verzoeker op dat enkel toepassing kan worden gemaakt van artikel 44nonies van de vreemdelingenwet wanneer tevens toepassing wordt gemaakt van artikel 43, § 1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker erkent dat dit in zijn geval gebeurde maar voert aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 oktober 2018 het voorwerp uitmaakt van een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad.

Bij arrest nr. 221 533 van 21 mei 2019 verwierp de Raad echter de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 29 oktober 2018 waarbij aan verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

3.1.2.2. In onderschikte orde werpt verzoeker op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat allerlei begrippen door elkaar worden gebruikt, terwijl artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet nochtans zeer precies is en het begrip “*ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid*” hanteert. Dit laat volgens verzoeker zien dat het om een louter stereotiepe motivering gaat, die niet specifiek betrekking heeft op zijn situatie. Verzoeker stipt aan dat een verstoring van de openbare orde dient te worden onderscheiden van een bedreiging en dat deze begrippen een verschillende lading dekken en niet naast elkaar kunnen worden aangewend. Verzoeker laat verder gelden dat door middel van de thans bestreden beslissing hem het belangrijkste element van het burgerschap van de Unie wordt ontzegd. Verzoeker stipt aan dat volgens artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) dergelijke maatregelen steeds in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel, wat volgens verzoeker inhoudt dat de thans bestreden beslissing geschikt moet zijn om zijn doel te bereiken. Verzoeker laat gelden dat het twijfelachtig is of een inreisverbod geschikt is om het doel, met name het beschermen van de openbare orde te bereiken. Verzoeker voert ten slotte aan dat er geen rekening mee werd gehouden dat het om een éénmalige veroordeling gaat, er geen sprake is van recidive en hij voorheen een blanco strafregister had. Verzoeker laat gelden dat artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet een precieze toetsing van zijn situatie en van zijn gedrag aan het begrip ‘ernstige bedreiging van de openbare orde’ vereist. Verzoeker voert aan dat dit wetsartikel bepaalt dat rekening dient te worden gehouden met ‘alle omstandigheden van elk geval’ en het niet volstaat om met algemene begrippen te zwaaien en deze dan niet correct te hanteren.

3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.
De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”*

Vermits artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van de Burgerschapsrichtlijn (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32), en meer bepaald de artikelen 27 en 28 ervan, past het te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “*openbare orde*” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “*ernstige redenen van openbare orde*” worden onderscheiden van gewone “*redenen van openbare orde*” en “*dwingende redenen van openbare orde*”. “*Ernstige redenen*” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “*redenen*” terwijl “*dwingende redenen*” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., § 19).

Er kunnen naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch beperkende maatregelen worden opgelegd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt, of met het gevaar dat hij voor de openbare orde oplevert. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij stelt het Hof van

Justitie dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van die aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, doch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip 'openbare orde' valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, § 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip 'nationale veiligheid' kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, §§ 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip "*ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid*" kan vallen als onder het begrip "*dwingende redenen van openbare veiligheid*" (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, § 56).

3.1.2.4. *In casu* ligt een inreisverbod van vijftien jaar voor, opgelegd aan een Unieburger. De gehanteerde maatstaf betreft in deze aldus "*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*". Zoals hoger uiteengezet, is deze maatstaf te onderscheiden van gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de bestreden beslissing treft op grond van de volgende overwegingen:

- Verzoeker "*heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, bendevorming-plegen van misdaden waarom doodstraf of dwangarbeid is gesteld-aanstoker of hoofd, feiten waarvoor hij op 15.06.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar*";
- "*Overwegende de wezenlijke ernst van de verweten feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van betrokkene in de werking van de drugshandel, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde.*"
- "*De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld.*"
- "*Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak*".

Uit het voorgaande wordt dan geconcludeerd dat "(g)ezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen." Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk spreekt over een ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid.

3.1.2.5. Verzoeker betwist niet dat hij *“op 15.06.2017 werd veroordeeld (...) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar”*. Evenmin betwist verzoeker dat *“hij (...) zich schuldig (heeft) gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, bendevoorming-plegen van misdaden waarom doodstraf of dwangarbeid is gesteld-aanstoker of hoofd”*. Verzoeker betwist niet dat *“het financiële voordeel het leidmotief was van (...) (zijn) wederrechtelijk handelen”* en hij *“zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.”* In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt blijkt uit wat hierboven, onder punt 3.1.2.4. wordt uiteengezet niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich heeft beperkt tot een loutere stereotype motivering.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een verkeerde invulling zou hebben gegeven aan het begrip *“een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. In de bestreden beslissing wordt ook het belang onderstreept van de *“immigratiecontrole”* en *“het handhaven van de openbare orde”*. Waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gebruik maakt van de begrippen *“een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen”*, past hij de rechtspraak van het Hof van Justitie over het begrip ‘openbare orde’ toe. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat een onjuiste toepassing werd gemaakt van het begrippenkader zoals voorzien in artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet, de Burgerschapsrichtlijn of de rechtspraak van het Hof van Justitie.

3.1.2.6. Verzoeker voert vervolgens aan dat overeenkomstig artikel 44*nonies* van de vreemdeling een beslissing tot verwijdering kan – verzoeker benadrukt – worden gekoppeld aan een inreisverbod van meer dan vijf jaar wanneer de Unieburger een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoeker werpt op dat het hier om een discretionaire bevoegdheid gaat die een specifieke motivering vereist waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd en waarom hem een inreisverbod met een duur van vijftien jaar wordt opgelegd. Verderop in zijn verzoekschrift stelt verzoeker vast dat hem thans een inreisverbod met een duur van vijftien jaar wordt opgelegd oftewel drie maal de normale maximumtermijn voor Unieburgers. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing geen motieven bevat waarom hem een dergelijke termijn wordt opgelegd. Verzoeker werpt op dat er automatisch wordt verwezen naar zijn veroordeling, maar er specifiek moet worden aangeduid waarom rekening houdend met zijn specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van de veroordeling die termijn wordt gekozen.

In zoverre verzoeker zou voorhouden dat in de bestreden beslissing geen gewag wordt gemaakt van artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet mist zijn betoog feitelijke grondslag. Waar verzoeker van oordeel is dat de bestreden beslissing geen afdoende motivering vormt in het licht van artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet, wordt benadrukt dat in de bestreden beslissing zowel motieven te lezen zijn over de redenen waarom de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod (omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid) als over de redenen waarom een termijn van vijftien jaar proportioneel wordt geacht (verzoeker heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, gelet op het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van verzoeker, het feit dat verzoeker een actuele en werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde / de nationale veiligheid). Hoger werd reeds geanalyseerd op grond van welke vaststellingen de gemachtigde tot de thans bestreden beslissing is gekomen. Hieruit blijkt niet dat de gemachtigde louter op automatische wijze heeft verwezen naar de veroordeling van verzoeker. De gemachtigde heeft erop gewezen dat verzoeker *“zich schuldig (heeft) gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, bendevoorming-plegen van misdaden waarom doodstraf of dwangarbeid is gesteld-aanstoker of hoofd, feiten waarvoor hij op 15.06.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar”*; dat *“Overwegende de wezenlijke ernst van de verweten feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van betrokkene in de werking van de drugshandel, (...) er een ernstig, reëel en actueel gevaar (bestaat) voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde”*, *“De gevolgschade van druggebruik (...) veel te vaak (wordt) onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, (...) een belangrijke overlast voor de samenleving (betekent) vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld.”* en dat *“Het (...) duidelijk (is) dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak”*. Uit het voorgaande wordt dan geconcludeerd dat *“(g)ezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn*

gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.” Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog in rekening gebracht dat verzoeker verklaarde “dat hij sinds 16.07.2018 in België verblijft”, hij “geen melding (maakt) van een eventuele ziekte die hem belemmert om te reizen of dat hij familieleden op het grondgebied zou hebben”. Tevens wordt in rekening gebracht dat verzoeker “bezoek ontvangt van een vrienden en van zijn vriendin”, er wordt evenwel overwogen dat het administratief dossier te weinig informatie bevat om na te gaan of deze familieleden al dan niet een verblijfsrecht hebben op het grondgebied. Er wordt overwogen dat “(h)et administratief dossier (...) geen elementen (bevat) die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft” en hij bovendien “inbreuken (heeft) gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM”. Tevens wordt nog vastgesteld dat “(h)et administratief dossier (...) geen elementen (bevat) waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar Nederland” zodat “(e)en schending van artikel 3 EVRM (...) niet (wordt) aangenomen”. Vervolgens wordt nog vastgesteld dat verzoeker “niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven”. Ten slotte wordt geconcludeerd dat “(g)elet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, (...) een inreisverbod 15 jaar proportioneel (is).” Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk de redenen heeft uiteengezet waarom verzoeker een inreisverbod met een duur van vijftien jaar wordt opgelegd.

3.1.2.7. Verzoeker laat gelden dat volgens artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn dergelijke maatregelen steeds in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en dat het twijfelachtig is of een inreisverbod geschikt is om het doel, met name het beschermen van de openbare orde te bereiken: een inreisverbod kan moeilijk beletten aan een Unieburger om België terug binnen te komen nu België deel uitmaakt van een Europese ruimte zonder binnengrenzen. Verzoeker concludeert dat de gemachtigde nalaat om in zijn motivering aan te tonen dat een inreisverbod van vijftien jaar een geschikt middel is om de Belgische openbare orde te beschermen.

In de Burgerschapsrichtlijn wordt onder meer het volgende uiteengezet:

“HOOFDSTUK VI

BEPERKINGEN VAN HET INREISRECHT EN HET VERBLIJFSRECHT OM REDENEN VAN OPENBARE ORDE, OPENBARE VEILIGHEID OF VOLKSGEZONDHEID

Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingsstelsel, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.

Artikel 28

Bescherming tegen verwijdering

1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VNVerdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

Artikel 29

(...)

Artikel 30

(...)

Artikel 31

(...)

Artikel 32

Duur van verwijderingsmaatregelen

1. Personen die zijn verwijderd om redenen van openbare orde of openbare veiligheid kunnen na verloop van een redelijke termijn die afhankelijk is van de omstandigheden en in elk geval drie jaar na de tenuitvoerlegging van het overeenkomstig het Gemeenschapsrecht rechtsgeldig uitgevaardigde definitieve besluit tot verwijdering, een aanvraag tot opheffing van dit besluit indienen onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit rechtvaardigen om jegens hen een verwijderingsmaatregel uit te vaardigen.

De betrokken lidstaat neemt zijn besluit binnen zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.

2. De in lid 1 bedoelde personen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang tot het grondgebied van de betrokken lidstaat.

Artikel 33

Verwijdering bij wijze van straf of bijkomende straf

1. Het gastland kan geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied gelasten bij wijze van straf, of van bijkomende straf naast een vrijheidsstraf, tenzij met inachtneming van de artikelen 27, 28 en 29.

2. Indien een besluit tot verwijdering van het grondgebied zoals bedoeld in lid 1 ten uitvoer wordt gelegd meer dan twee jaar na de uitvaardiging, gaat de lidstaat na of zich een actuele en werkelijke bedreiging van de openbare orde of de openbare veiligheid voordoet, en beoordeelt hij de eventueel sedert het tijdstip waarop het besluit tot verwijdering werd genomen opgetreden wijzigingen in materiële zin in de omstandigheden.”

Voormelde bepalingen voorzien in de mogelijkheid tot het opleggen van beperkingen van het inreisrecht en het verblijfsrecht om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid voor burgers van de Unie en hun familieleden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze bepalingen niet correct zijn omgezet in de Belgische wetgeving of dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

Waar verzoeker thans het nuttig effect van een inreisverbod waarvan het territoriaal toepassingsgebied beperkt is tot één lidstaat in de Schengenzone in vraag lijkt te stellen, wordt erop gewezen dat verzoeker in feite wetskritiek uit, waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

3.1.2.8. Verzoeker stipt aan dat artikel 44 *nonies* van de vreemdelingenwet voorziet dat rekening wordt gehouden met ‘alle omstandigheden van elk geval’.

Verzoeker voert aan dat er geen rekening mee werd gehouden dat het om een éénmalige veroordeling gaat en er geen sprake is van recidive. In de bestreden beslissing wordt onder meer als volgt gemotiveerd: “Overwegende de wezenlijke ernst van de verweten feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van betrokkene in de werking van de drugshandel, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde.” Uit de bestreden beslissing blijkt dat de

gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat gelet op de ernst van de feiten, het georganiseerd karakter ervan en de actieve bijdrage van verzoeker in de drugshandel er een ernstig, reëel en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde. Verzoeker slaagt er niet in deze vaststelling te weerleggen of om het onredelijke karakter ervan aannemelijk te maken. Verzoeker voert wel aan dat er geen rekening mee werd gehouden dat een persoon kan veranderen en dat verzoeker duidelijk die intentie heeft getoond. Maar verzoeker beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet wordt ondersteund door enig begin van bewijs. Verzoeker brengt geen enkel concreet element naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hij de intentie heeft aangetoond om te veranderen of in welk opzicht zijn gedrag in de gevangenis dit zou illustreren. Door louter algemeen te stellen dat personen kunnen veranderen toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet zou zijn.

Verzoeker voert aan dat hij na zijn veroordeling nooit in vrijheid is geweest op het Belgisch grondgebied zodat er geen enkele aanwijzing te vinden is van het actuele karakter van de bedreiging. Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zijn betoog. Verzoeker kan niet dienstig het actuele karakter van het gevaar dat hij vormt gaan betwisten op de enkele grond dat hij sinds zijn veroordeling geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd, nu hij sinds zijn veroordeling niet meer in vrijheid werd gesteld, zoals hij zelf aangeeft.

Verzoeker laat ook gelden dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij in Nederland en elders in Europa een blanco strafregister heeft.

Het loutere gegeven dat verzoeker voorheen nog geen strafrechtelijke veroordelingen zou hebben opgelopen - verzoeker toont dit niet aan en de verwerende partij laat na om een administratief dossier over te maken - staat er niet aan in de weg dat de gemachtigde kon oordelen dat verzoeker "(g)ezien de ernst van deze feiten, (...) door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen." Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk, strijdig met artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet of met de rechtspraak van het Hof van Justitie of het EHRM zou zijn. In dit verband wordt verwezen naar het gestelde onder punt 3.1.2.3. van dit arrest.

Verzoeker maakt zich de bedenking of een inreisverbod van vijftien jaar gerechtvaardigd kan worden, nu nooit voor de komende vijftien jaar kan worden vastgesteld wat de individuele omstandigheden van zijn geval zullen zijn en nooit kan worden vastgesteld dat hij steeds een actueel gevaar zal blijven vormen voor de samenleving.

In dit verband wijst de Raad erop dat de wettigheid van een beslissing wordt beoordeeld op het ogenblik van het nemen ervan. De Raad wijst daarnaast ook op de mogelijkheid voor verzoeker om na verloop van een redelijke termijn en in elk geval na drie jaar een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod in te dienen onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit rechtvaardigden. In dit verband wordt gewezen op artikel 44*decies* van de vreemdelingenwet.

3.1.2.9. Een schending van artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.1.2.10. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.1.2.11. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: Schending zorgvuldigheidsplicht

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat

de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Verzoeker acht dit beginsel geschonden. Het inreisverbod verwijst naar de veroordeling van 15.06.2017 door het hof van beroep te Gent voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, bendevoorming-plegen van misdaden waarom doodstraf of dwangarbeid is gesteld-aanstoker of hoofd. Verzoeker wijst er echter op dat de veroordeling gebeurde door het hof van beroep te Antwerpen en dat aangehaalde inbreuken verkeerdelijk werden geciteerd.

Dit wijst erop dat het bestuur kennelijk onzorgvuldig heeft gehandeld.”

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de door hem opgelopen veroordeling van 15 juni 2017 door het hof van beroep te Gent, verzoeker laat evenwel gelden dat hij werd veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen. Verzoeker brengt geen stukken bij die zijn bewering kunnen staven. Daargelaten de vraag - de verwerende partij liet immers na om een administratief dossier over te maken - of in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens werd uiteengezet dat verzoeker werd veroordeeld door het hof van beroep te Gent in plaats van het hof van beroep te Antwerpen dient te worden vastgesteld dat hoe dan ook dit de vaststellingen in de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengt. Verzoeker betwist immers niet dat hij werd veroordeeld “tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar”.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET